

[Aksel Møller.]

ligegyldig kan se på, hvor lang tid der skal gå under forhold som disse.

Stats- og udenrigsministeren (*H. C. Hansen*): Jeg er ganske enig med de ærede ordførere, der her giver udtryk for, at vi befinder os i en sådan mellemfase, at en debat om den konflikt, der er i gang, den stridighed mellem arbejdere og arbejdsgivere, som beklageligvis er en kendsgerning, ikke bør finde sted netop nu.

Når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har gjort bemærkninger bl. a. om pressen, vil jeg gerne sige, at jeg deler hans opfattelse. Jeg har på regeringens vegne uden nogen forudgående henvendelse fra pressens egne organisationer eller andre instanser, men udelukkende i klar konsekvens af en eengang truffet beslutning og valgt linie her i det høje ting henvendt mig til Dansk Typografforbund og anmodet dette om at undtage pressen og vigtige offentlige publikationer fra den konflikt, der skal træde i kraft i morgen. Jeg har fået afslag herpå. Jeg har set, at visse blade har ment at måtte konstatere et prestigetab. Jeg skal overfor det høje ting bemærke, at jeg ikke føler det som et prestigetab. Jeg føler, at jeg på regeringens vegne har gjort min pligt, som var i nøje overensstemmelse med dette høje tings samlede ønske, og det kan ikke være mit prestigetab, at en sådan henstilling ikke er fulgt op.

Det kan ikke bestrides, at det moderne samfund efterhånden er yderst sårbart overfor konflikter, der i deres udspring tilsyneladende er af yderst begrænset karakter. Vi ser det i disse dage. Det er trediepart, der i allerhøjeste grad er inde i billedet, sådan som det desværre efterhånden gælder i enhver moderne krig. Det har, synes jeg, måttet være opgaven at få parterne selv til at bringe de bestående uoverensstemmelser ud af verden og til at finde en løsning. Det er fremfor alt begge parter eget og direkte ansvar at skaffe en løsning tilveje.

Der er truffet aftale om en samtale, sådan som det er fremhævet af forskellige af de ærede ordførere, mellem de to hovedorganisationers formænd og forligsmanden på mandag. Jeg har set, at man enkelte steder har ment at måtte understrege, at en

sådan samtale på forhånd var håbløs. Jeg vægrer mig ved at tro det.

Jeg føler mig overbevist om, at selvom det på et tidligere tidspunkt har vist sig, at en almindelig formelt vedtaget henvendelse til parterne om at nå til overensstemmelse ikke har kunnet tiltrædes, ikke har kunnet gennemføres, vil næppe nogen i dette høje ting være uenig med mig, når jeg her fra denne talerstol, fra landets talerstol, siger, at der påhviler de to parter igennem de samtaler, der skal føres på mandag, et afgørende, et omfattende ansvar, og jeg udtaler her i tinget håbet om, at begge parter på mandag besinder sig på dette vidtrækkende ansvar. Statsmagtens holdning må afhænge af disse drøftelsers resultat.

Aksel Larsen: Det virker unægteligt på een gang besynderligt og tankevækkende, at de partier, om hvem man ved, at de har ret intim forbindelse med den ene part i denne arbejdskonflikt, nemlig arbejdsgiverne, nu, hvor konflikten er i sin begyndelse, her står op og jamrer sig over, at der er konflikt, og giver udtryk for ønsket om, at statsmagten på den ene eller den anden måde skal bringe denne konflikt til ophør. Ja, jeg ved vel, at man her ikke direkte har sagt, at man vil have en indgriben eller et initiativ fra regeringens side. Men når man overhovedet rejser spørgsmålet på den måde, som det er blevet rejst f. eks. af de ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og hr. Aksel Møller, er vi jo ikke i tvivl om, at man kunne tænke sig, at der rykkede en statslig ambulancetjeneste ud til hjælp for de aldeles ikke nødstedte arbejdsgivere.

Den højtærede statsminister har til disse bemærkninger talt om det moderne samfunds uhyre sårbarhed, om trediepart, der kommer ind i billedet, og om det store ansvar, der påhviler begge parter i de forhandlinger, der nu skal være aftalt til på mandag. Jeg vil nu mene, at det store ansvar for, at arbejdskonflikten er kommet, påhviler arbejdsgiverforeningen eller rettere sagt de kræfter og de figurer, der dominerer i arbejdsgiverforeningen, og dermed være sagt, at jeg ingenlunde føler mig overbevist om, at de har flertallet eller blot en tilstrækkelig stor part af arbejdsgiver-